

og deels fordi der i den hidtil bestaaende Lovgivning har hersket megen Usikkerhed om, hvorledes dette Forhold egentlig var, og man derfor maatte ansee det for ønskeligt at komme til en Overenskomst om en almindelig Regel desangaaende. Det første Punktum af Paragrafen indeholder, som man vil see, den almindelige Regel, at hvorfomhelst Lovgivningen har henviist et Formaalets Baretagelse og Fyldestgjørelse til de kommunale Autoriteter, der maa ogsaa Bemyndigelsen til at udskrive de dertil fornødne Bidrag hos Amtets Beboere ansees for at være givet. Denne Bestemmelse er ingenlunde ny, den følger paa en Maade af sig selv, og skøndt den intetsteds udtrykkelig er udtalt i den tidligere kommunale Lovgivning, saa er det som sagt en Selvfølge, at naar den lovgivende Magt har paalagt de kommunale Autoriteter at udføre en eller anden Ting, saa har den ogsaa tillige maattet give dem Midler ihænde til at kunne udføre den. Denne Regel var ogsaa uidentvold fuldstændig tilstrækkelig, saalænge den kommunale Bestyrelse kun indskrænkede sig til at udføre enkelte i Lovgivningen bestemte Hverv, men efterhaanden, og navnlig efterat Anordningen af 13de August 1841 er udkommen, hvori der er givet de kommunale Autoriteter en mere uddiøbet og fyldestgjørende Virksomhed, maatte der kunne forekomme saadanne Udgifter, som ikke ligefrem kunde siges at være lovbundne og dog af de kommunale Autoriteter maatte ansees baade for ønskelige og hensigtsmæssige og ikke stridende mod Loven; men de have dog manglet den fornødne Bemyndigelse til at udskrive de dertil fornødne Bidrag. Denne Bemyndigelse har imidlertid været givet gjenneim Indenrigsministeriet og efterhaanden, som den kommunale Udvikling er gaaet frem, i et altid større og større Omfang. Jeg tilstaaer, at jeg for mit Vedkommende ikke har kunnet finde nogensomhelst legal Hjemmel for denne Fremgangsmaade, og den forekommer mig at staae i en afgjort Strid med hele vor nærværende konstitutionelle Statsform, saa at det vel kunde være paa Tæde at staae en anden Ordning for hele dette Forhold. Nu er det ganske vist, at man vanskelig kan blive staaende ved den Regel, der er indeholdt i den første Deel af Paragrafen, og der skjønnes da ikke at være

nogen anden mere praktisk og med mindre Vanskelighed forbunden Vej end den, der her er staaet ind paa, nemlig at give Amtsrådet et saa stort Spillerum med Hensyn til Skatteudskrivning, som kunde være tilstrækkeligt for at fyldestgjøre de enkelte, ikke direkte lovbestemte Formaal, som kunne fremkomme for det, og dog ikke ere saa store, at der kunde skee noget somhelst Overgreb fra de kommunale Autoriteters Side ligeoverfor den lovgivende Magt. Dette er Hovedtanken i Paragrafen, og hertil er der føjet nogle enkelte Bestemmelser, navnlig sigtende til, at der ikke ligeoverfor Kjøbstadsmedlemmerne skulde skee Overgreb fra de i Amtsrådet repræsenterede Landdistrikters Side, da Kjøbstæderne naturligtviis ogsaa maae udrede en Deel af disse Udgifter, der ligesaavel kunne kaldes Kjøbstædernes som Landets. Der er ikke stillet noget Endringsforslag til denne Paragraf, og jeg maa derfor afvente, hvad den ærede Rigsdagsmand for Svendborg Amts 6te Valgkreds (S. N. Hansen), der har forlangt deelt Afstemning over den, har havt til Hensigt med at forlange en saadan.

Brun: Efterat jeg har fundet det rettest at tage det af den høitærede Formand nævnte Endringsforslag, der er opført i Anhang B. under Nr. 9, tilbage, er der med Hensyn til den Deel af Lovbdkastet, som nu er under Forhandling, kun en Bemærkning, jeg skal tillade mig at gjøre, og den angaaer det Endringsforslag, som af den ærede Ordfører er stillet til Stykket „v.“ i den af Indenrigsministeren foreslaaede § 7, vedrørende Godtgjørelse for Befordringsudgifter til Amtsrådsmedlemmerne for deres Reiser. Den ærede Ordfører har ved sit Endringsforslag søgt at indskrænke det af andre ærede Medlemmer stillede Forslag, der gaaer ud paa, at Amtsrådsmedlemmerne skulde have Godtgjørelse for deres Reiser baade til Amtsråds møderne og i Amtsrådets øvrige Anliggender, idet han har formeent, at den væsentligste Udgift vil falde paa Kjøbstadsmedlemmerne, der have at reise til Amtsråds møderne, men at man derimod ikke behøver at give Medlemmerne af Amtsrådet Godtgjørelse for deres øvrige Reiser i Amtsrådets Anliggender, saasom man